

ЧАСТИНА ПЕРША

Сам у чужому місті

Розділ перший,

*у якому Юхимко Бусел ховається
за гаражами і знаходить Двері*

Узагалі-то ховатися можна було лише на території школи — такі були правила. Та саме через те їх і порушували. Вважалося найбільшим шиком буквально з-під носа втекти від того, хто водив, причаїтися десь біля паркана, а потім пролізти крізь діру на вулицю — але так, щоб почули! щоб почали шукати!! щоб погналися!!! — і потім сховатися десь по той бік. Із вулиці до самого шкільного паркана підступали гаражі, й саме в їхньому лабіринті ховався утікач.

Той, хто водив, мав два варіанти: або гукнути «це не за правилами», або далі гнатися. Перший варіант ніхто ніколи не використовував, він був для слабаків та невдах.

Юхимко Бусел — від учора вже не якийсь там маляр-чотирикласник, а учень майбутнього 5-Б — замер коло тієї самої дірки в паркані. Треба було наважуватися.

Юхимко ще жодного разу не сховався так, щоб його не знайшли. Той випадок, коли водив короткозорий Вітько на прізвисько Акваланг, до уваги не береться. Вітько тоді взагалі нікого не знайшов.

— Тра-та-та за Емку! — заволав хтось на спортмайданчику, зовсім поруч.

«Отакої, навіть Солдатова знайшли! — Бусел тужливо поглянув у безхмарне травневе небо. — Перший день канікул. Ну ж бо, опецьку! Зроби їх!»

Він щосили наступив на гілку, аби та як слід хруснула, а потім стрибнув у отвір. Точніше пропхався крізь нього. Юхимко від дитинства був дуже гладким хлопчиком, і це завдавало йому стільки прикростей, що їх можна порівняти хіба що з вагою самого Юхимка.

Позаду радісно тупотів Васько Аверинцев. Цей свого не пропустить!

«Ну ж бо, опецьку!»

Цю місцинку Юхимко підшукав заздалегідь. Тут прохід між гаражами вигинався хитромудрим ієрогліфом, у якому навіть давньогрецький людинобик Мінотавр заблукав би. Мінотавра вони проходили на позакласному читанні, і зараз, продираючись між нагрітими сонцем металевими боками гаражів, Юхимко

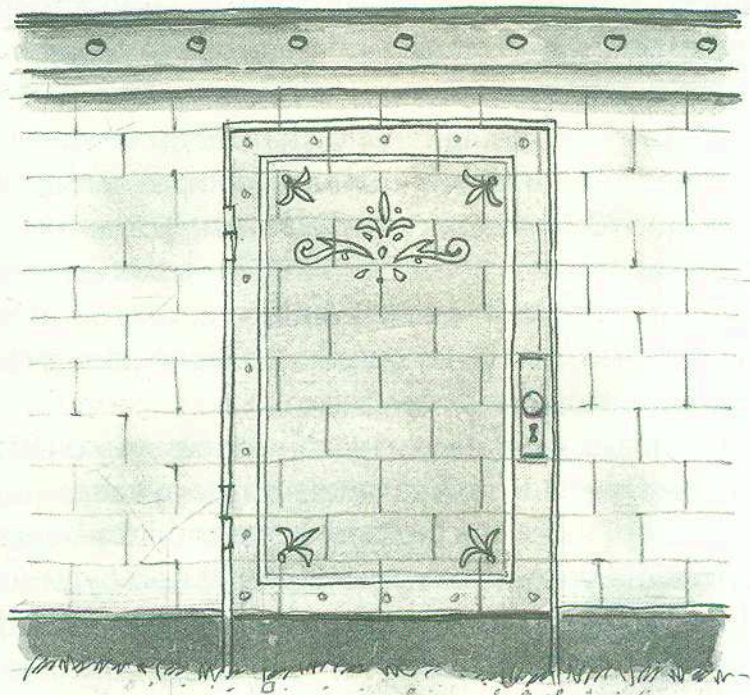
уявляв себе водночас цим чудовиськом і його пере-
можцем. Два в одному, сюрприз для зануди Аверин-
цева.

Той, до речі, не відставав — було чути, як він теж гасає
десь між гаражів.

«От гад! — із прикрістю подумав Юхимко. — Адже
знайде, точно знайде».

Бігти далі сил не було, і хлопчик зупинився, щоб від-
сапатися. Тупотіння наближалося.

Лише тепер Юхимко побачив, що опинився в глухому
куті. Щоправда, ліворуч між гаражем і шкільним парка-
ном чорнів невеличкий прохід — але в тім-то й річ, що
невеличкий!

Проте день сьогодні був незвичайний, і Юхимко не збирався так просто здаватися. З сумом згадуючи мультик про Вінні-Пуха, він буквально продерся між гаражем і парканом.

І, звісно, застряг.

Він повернув голову, щоб подивитися, чи далеко до кутка — там щілина була більшою, тож можна було обійти Аверинцева за гаражем і втекти від нього. Так от: Юхимко повернув голову і побачив двері.

Саме ті, які снилися йому увесь тиждень, щоночі!

Невисокі, точно на Юхимків зріст, двері вперше завітали до його снів однієї дощової ночі. Тоді ще градом позбивало гілки з дерев, і вранці вся вулиця була вкрита листям. Та хоча тієї ночі неабияк гриміло, Юхимко жодного разу не прокинувся. Йому снилися двері. Точніше — Двері.

Він давно вже мріяв про те, що колись знайде чарівний портал. А знайшовши — потрапить до іншого світу, де не треба робити уроки і рано прокидатися до школи. Не те щоб Юхимко так люто ненавидів знання — ні, лише те, яким чином вони потрапляли до його голови. От якби ж так: проковтнув спеціальну пігулку — і ти вже спец із фізики. Хоча, звісно, краще з інглиша, з іноземною в Юхимка повний завал.

От після таких мрій він заснув — і побачив уві сні двері. Спершу Юхимко навіть трохи розчарувався: що за маячня?! Двері якісь наснилися! Напевно, все через те, що сьогодні на уроці складали речення про будинок — і слова вчили відповідні. Й про оці самі двері теж, «дур», які насправді вимовляються як «до-о». Просто дур-дом! Замучили! Уві сні дістали! І тут уже не сховаєшся!